

Christus Rex

Br. 24 | God. VII/2 | AD 2020.

karizmatski fenomen

pomutnja duhova

Pomutnja ▪ Karizme ▪ Opasnost ▪ Novi Protestantizam

SVEĆENIČKO BRATSTVO SV. PIJA X. ▪ AUSTRIJSKI DISTRIKT ▪ AD MMXX

Christus Rex

RASPORED SV. MISA

KAPELA SV. JOSIPA

Luje Naletilića 23 – 10000 Zagreb

4. 10. (ned.)	**Proslava blagdana Gospe od Krunice**	**10 h**
7. 10. (sri.)	**Gospa od Krunice**	**18 h**
9. 10. (pet.)	**sv. Ivan Leonardi, isp.**	**18 h**
11. 10.	**XIX. nedjelja nakon Duhova**	**10 h**
18. 10.	**XX. nedjelja nakon Duhova (misijska)**	**10 h**
21. 10. (sri.)	**Svagdan**	**18 h**
22. 10. (čet.)	**Svagdan**	**18 h**
25. 10.	**Nedjelja Krista Kralja**	**18 h**

KAPELA SV. JERONIMA

Zrinsko-frankopanska 58 – 21000 Split

4. 10. (ned.)	**Proslava blagdana Gospe od Krunice**	**10 h**
11. 10.	**XIX. nedjelja nakon Duhova**	**10 h**
18. 10.	**XX. nedjelja nakon Duhova (misijska)**	**18 h**
19. 10. (pon.)	**sv. Petar Alkantarski, isp.**	**7 h**
25. 10.	**Nedjelja Krista Kralja**	**9 h***

*** Umjesto sv. Mise molit će se Ružarij (sva tri otajstva Krunice).**

Kapela srca Marijina

Avelina Turka 1 – 51000 Rijeka

10. 10. (sub.)	**sv. Franjo Borgia, isp.**	**18 h**
31. 10.	**Subotnji spomen BDM**	**18 h**

SLAVONSKI BROD

Falcon Electronic, Vinogradska 2b

3. 10.	**sv. Terezija od Djeteta Isusa (prva subota)**	**18 h**

Kapela sv. Obitelji

Kuzmičeva 12 – 2000 Maribor (Slovenija)

17. 10. (sub.)	**sv. Margareta Marija Alacoque, dj.**	**18 h**

Sadržaj:

Predgovor: Provjeravajte duhove! (1 Iv 4, 1) 1
Kako trebamo prosuditi karizmatski pokret? 3
Opasnost karizmatskoga pokreta 11
Apel Crkvi i svijetu 17
Mons. Lefebvre bio je uzoriti ispovjednik vjere. 23
Anonimni kardinal: Nadbiskup Lefebvre bit će jednoga dana proglašen crkvenim naučiteljem i bio je prorok. 32
Kupnja prostora kapele u Splitu i novi prostor za kapelu u Zagrebu. . 36

Predgovor: Provjeravajte duhove! (1 Iv 4, 1)

Dragi vjernici, dragi prijatelji i dobročinitelji,

u skladu s reformama i novim duhom koji je vodio Drugi vatikanski koncil, razvili su se pokreti i duhovnosti koje u sebi utjelovljuju koncilska načela. Znamo da svaka zabluda u sebi sadrži dio istine jer bi ju se u protivnom vrlo lako razotkrilo. Tako sve ove pojave s jedne strane sadrže istaknute nadnaravne, katoličke elemente koji privlače vjernike, dok se s druge strane provlače nekatolički – modernistički i protestantski elementi, koje se pod dojmom životnosti onoga prvoga zanemaruje.

Jedan od najznačajnijih pokreta koji se danas u okviru moderne Crkve širi, posebno kod nas u Hrvatskoj, jest tzv. karizmatski pokret. Dojmovi oduševljenja, revnosti, navodnih ozdravljenja i čudesa koja se na takvim susretima događaju, usred duhovne pustoši modernoga društva i sterilnosti postkoncilske Crkve, lako privlače današnjega dezorijentiranoga katolika. A pritom je ponekad teško prepoznati da to duhovno iskustvo koje se nudi nije autentični proizvod Crkve, nego revolucije koja u njoj traje već pola stoljeća.

Pomnija analiza lako otkriva da su sami korijeni ovoga fenomena izričito potekli iz protestantizma, kojega se potom pokušalo uobličiti u katoličko ruho. Upravo je to temeljna postavka modernizma, koji teži stvaranju sinteze između katoličanstva te krivih religija i ideologija. Zato svaki takav derivat po mjerilu apsolutnosti božanske istine moramo prosuditi kao neprihvatljivi kompromis koji

miješa istinu sa zabludom, čiji plodovi u konačnici mogu biti samo truli.

U priloženim tekstovima ovoga broja časopisa moći ćete pronaći detaljnu analizu ovoga fenomena koja pokazuje da tzv. katolički pentekostalizam ili karizmatizam, unatoč tome što privlači određeni krug vjernika, sadrži u sebi očite nekatoličke elemente koji potkopavaju same temelje naše vjere te mogu lako dovesti do ozbiljnih zastranjenja u cjelokupnom vjerskom životu. Katolička vjera je božanski objavljena istina koja sadrži u sebi neiscrpnu životnu snagu te joj nisu potrebne nikakve sadržajne promjene u skladu sa zabludama koje proizlaze iz duha vremena. Tradicija koja je izraz i čuvar naše vjere dokazala je tu snagu tako što je podigla tolike naraštaje svetaca u kojima se očitovala djelotvornost sredstava koja nam Crkva pruža za naše posvećenje. Ta su sredstva jednako moćna danas kao i u svakom drugom vremenu te im nisu potrebne ni moguće dopune koje proizlaze iz krivih religija.

Uz ove tematske tekstove htjeli bismo vas informirati i o novijim zbivanjima u Crkvi kao i u našem apostolatu u Hrvatskoj. Konstantno pogoršanje krize kroz koju Crkva prolazi mnoge potiče na iskreno razmišljanje o pravome stanju i uzrocima te ne samo vjernici, nego i najviši pastiri otkrivaju Tradiciju Crkve. To nas ohrabruje u našemu svjedočanstvu za istinu te nam daje sigurnu nadu u što skoriju obnovu Crkve prema katoličkoj vjeri svih vjekova.

Srdačno s blagoslovom i molitvama,

p. Marko Tilošanec

Kako trebamo prosuditi karizmatski pokret?

p. Matthias Gaudron, Katekizam o krizi u Crkvi (izvadak)

- **Kakav je to obred poznat kao „krštenje u Duhu“?**

Obred „krštenja u Duhu“ izvorno je bio karakteristična oznaka protestantske sljedbe zvane pentekostalci. To je polaganje ruku u svrhu davanja osjetnoga doživljaja Duha Svetoga i sudjelovanja u karizmatičnim darovima prvih kršćana, pogotovo govora u jezicima.

- **Koje je podrijetlo toga pentekostalnoga obreda?**

Pentekostalizam je rođen tijekom noći s 31. prosinca 1900. na 1. siječnja 1901. u gradu Topeka u Kansasu. U nadi za ponovnim zadobivanjem karizmi apostola (pogotovo govora u jezicima), metodistički pastor Charles Parham (1873. – 1929.) položio je ruke na djevojku imena Agnes Ozman. Ona je smjesta počela govoriti nepoznatim jezikom koji je jedan Čeh sljedeći dan prepoznao kao svoj materinji jezik. Iskustvo se nastavilo sljedećih dana i pastor Parham je krenuo propovijedati o svojem otkriću. Pastor Parham kasnije je bio uhićen zbog moralnih prijestupa (bio je optužen za sodomiju) te su ga zasjenili neki od njegovih učenika, poput Williama Seymoura (1870. – 1922.).

- **Kako se raširio novi pentekostalni obred?**

„Pentekostalce“ su najprije odbacili čak i protestanti (zvali su ih „shakers“ [treštavci] zbog njihovih previjanja i „rollers“ [valjavci] jer su se neki od njih valjali po podu za vrijeme njihovih bogoslužja). Oni su ustanovili svoje kapele i organizirali se u vrlo ograničene skupine. Tek je 30-ih godina 20. stoljeća u Europi i 50-ih u Sjedinjenim Državama njihov obred izašao iz strogo pentekostalnih crkava da bi prožeo sve kršćanske denominacije. Pastor David du Plessis (1905. – 1987.) bio je glavni arhitekt ove „ekumenske“ promidžbe „krštenja u Duhu“. Na kraju 20. stoljeća bilo je oko 100 milijuna pentekostalaca u svijetu.

- **Postoje li prethodnici pentekostalnoga fenomena?**

Obred nazvan „krštenjem u Duhu“ je nov, ali krivovjerničke su sljedbe tijekom cijele povijesti imale iskustva sličnih fenomena. Krajem 17. stoljeća val iluminizma potresao je protestantske kamizare s juga Francuske: pojedinci su tvrdili da osjećaju Duha Svetoga, govorili su u jezicima i snažno plakali. Iste ekscentričnosti dogodile su se 1731. u Parizu na groblju sv. Medarda, na grobu jansenističkoga đakona: gomile ljudi bile su zahvaćene frenetičnim previjanjima, ekstazama, govorom u nepoznatim jezicima, „proroštvima“ itd.

- **Kako se može objasniti ta vrsta fenomena?**

Taj čudan fenomen može se djelomično objasniti prirodnim uzrocima (nekontroliranom nervozom, morbidnim psihičkim ushićenjima, halucinacijama), ali je vrlo vjerojatno da često intervenira đavao. Prvi znak đavolskoga posjednuća na koji ukazuje tradicionalni obred egzorcizma je da osoba govori u jezicima koje nikad prije nije učila.

- **Može li đavao doista manipulirati ljudima koji s takvom gorljivošću zazivaju Kristovo ime?**

Naš je Gospodin sâm rekao: „Čuvajte se od lažnih proroka!... Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!', ući u kraljevstvo nebesko, nego samo tko čini volju Oca mojega, koji je na nebesima. U onaj dan mnogi će reći: 'Gospodine, Gospodine, nismo li u ime tvoje prorokovali? Nismo li u ime tvoje

izgonili zle duhove? Nismo li u ime tvoje čudesa mnoga činili?' Tada ću im izjaviti: 'Nikad vas nisam poznavao; idite od mene, zlotvori!'? " (Mt 7, 15. 21-23).

- **Kako je pentekostalni obred prodro u Katoličku Crkvu?**

Pentekostalni obred krštenja u Duhu raširio se u Katoličkoj Crkvi uz tzv. katoličke „karizmatike". „Karizmatska obnova" može se definirati kao „katolički ogranak pentekostalne struje".

- **Koje je podrijetlo „katoličkoga" karizmatizma?**

„Katolički" karizmatizam rođen je u Sjedinjenim Državama u Pittsburgu, Pennsylvaniji, 20. veljače 1967., kada su dva katolička studenta sa Sveučilišta Duquesne primila polaganje ruku u molitvenoj skupini koju je vodio protestantski pastor te su počeli govoriti u jezicima. Potom su se oni služili istim obredom da bi moći koje su tako primili prenijeli drugim katolicima. Jedan je inženjer koji se 18. veljače 1972. vraćao u Francusku iz Sjedinjenih Država prenio krštenje u Duhu Pierreu Goursatu, koji je 1973. osnovao zajednicu Emanuel (glavnu francusku karizmatsku zajednicu).

- **Koji su bili prvi učinci pentekostalnoga obreda na prve katolike koji su ga primili?**

Polaganje ruku proizvelo je iste učinke na katoličkim studentima fakulteta Duquesne kao i kod protestanata. Jedan od njih ispričao je: „Tako sam bio radostan da sam se jedino mogao smijati dok sam ležao na podu". Drugi je posvje-dočio: „Osjećaj prisutnosti i ljubavi Božje je bio tako jak da se jedino sjećam da sam sjedio na podu u kapeli pola sata samo se smijući od radosti zbog ljubavi Božje". I treći je rekao: „Kada su na me bile položene ruke, odmah sam imao osjećaj kao da mi se cijeli prsni koš pokušava dići u glavu. Usne su mi počele drhtati, a mozak mi se počeo preokretati. Onda sam se počeo ceriti i nisam si mogao pomoći".

- **Što te reakcije pokazuju?**

Njihove nedolične reakcije otkrivaju dijaboličko uplitanje. Dok Sveti Duh daje red i vlada razboritošću, zli duh, čak i kad je prerušen u anđela svjetla, uglavnom se otkriva nekom grotesknošću.

- **Može li onda đavao u dušama rasplamsati ljubav prema Bogu?**

Đavao ne može u dušama rasplamsati ljubav prema Bogu, ali može dati taj dojam onima koji prejako žude za tim da osjete djelovanje milosti:
„Tad je put siguran za sotonu da uobrazi neku predodžbu svjetla i zvuka, neki nježni miris ili izvrstan okus. Dakle, sotona može potaknuti njegove strasti i izazvati sve vrste čudnih osjećaja u prsima, ili utrobi, leđima, slabinama i drugim dijelovima. K tome je jadnik prevaren lukavstvom i vjeruje da je postigao mirnu kontemplaciju Boga iznad svake kušnje ispraznih misli. Zaista, on nema ni posve krivo jer je za sada zasićen lažima, jer ga zaista isprazne misli ne uznemiruju. Zašto? Zato što sam đavao, koji bi ga salijetao napastima, iako je on angažiran u iskrenoj molitvi, jest onaj koji upravlja tim krivim poslom, a taj nije tako glup da ometa svoj vlastiti rad s očevidnim. Mudro pušta jadnika koga je ulovio ljupkim mislima o Bogu, tako da njegova zla ruka ne bude otkrivena.“

- **Mogu li se slična upozorenja pronaći u spisima svetaca?**

Sv. Vinko Ferrerski u svojoj „Raspravi o Duhovnom životu“ naučava:
„Prvi lijek protiv duhovnih napasti koje đavao zasađuje u srcima mnogih osoba u ovim nesretnim vremenima je taj da otklonimo želju da bismo molitvom, razmatranjem ili bilo kakvim drugim dobrim djelima, izvan onoga što se događa u redovitom tijeku stvari, proizveli ono što se naziva otkrivenjima ili

duhovnim iskustvima. Takva želja za stvarima koje nadilaze uobičajen red ne može imati nikakav drugi korijen ili temelj osim oholosti, preuzetnosti, uobražene znatiželje glede božanskih stvari, i ukratko rečeno, vrlo slabe vjere. Zato da bi kaznio tu zlu želju, Bog napušta tu dušu i dopušta joj da padne u iluzije i napasti đavla koji je zavodi i predstavlja joj lažna viđenja i varljive objave. Tu je izvor većine duhovnih kušnji koje prevladavaju u sadašnjem vremenu: kušnji koje duh zla zasađuje u dušama onih koji bi se mogli nazvati pretečama Antikrista.“

• Odnosi li se taj odlomak sv. Vinka Ferrerskoga na pentekostalizam i karizmatizam?

Upravo zato da bi mogla „govoriti u jezicima“, Agnes Ozman zatražila je od pastora Parhama da na nju položi ruke. A i katolici su u Duquesneu tražili to isto polaganje ruku zato da se okoriste izvanrednim „karizmama“ koje očituju pentekostalci.

• Ne postiže li karizmatska obnova nešto dobro, vraćajući određeni broj duša prakticiranju katoličanstva te hraneći pobožnost drugih?

Đavao u svojoj pronicljivosti zna kako izgubiti nekolicinu da bi dobio mnoštvo. To je nauk bl. Marije od Utjelovljenja:

„Zanosi, viđenja i otkrivenja nisu siguran argument za Božju prisutnost ili pomoć u pojedinoj duši. Kolike smo vidjeli da su bili zavedeni takvom vrstom viđenja? Iako su ona bila razlog za obraćenje ili čak spasenje nekih duša, to je ipak strategija zlog duha kome je zadovoljavajuće izgubiti nekolicinu da bi zadobio mnoštvo.“

• Koji dobitak đavao može pronaći u tim izrazima pobožnosti?

Pentekostalizam ne samo da je oživio i revitalizirao protestantizam na samrti, koji je bio u opasnosti da ostavi Katoličkoj Crkvi otvoreno polje, nego mu danas omogućuje i da postupno zauzme Latinsku Ameriku. Đavao pronalazi očite koristi. Također, „katolički“ karizmatizam u okrilju Crkve neprestano potiče zablude koje ju uništavaju.

- **Nije li karizmatski pokret protiv postkoncilske desakralizacije Crkve?**

Upravo zato što pruža reakciju protiv nekih prijestupa, karizmatski pokret privlači katolike koje opterećuje kriza, ali samo da bi ih utvrdio u koncilskim zabludama (jednako kao što pentekostalizam vraća u protestantizam one koji su ga masovno napuštali zbog njegove pretjerane krutosti)!

- **Možete li nam navesti jedan primjer?**

Karizmatska katolička zajednica Emanuel na mnogim je mjestima ponovno uvela klanjanje pred Presvetim, krunicu, ispovijedi itd. Te su „konzervativne“ pobožnosti privukle mnoge vrlo dezorijentirane katolike. Ali taj konzervatizam samo služi da sačuva... koncilske novotarije! Tko može osporiti da su sentimentalne scene koje karizmatici znaju tako dobro inscenirati glavna štaka koja drži na životu novu liturgiju?

- **Koja je veza između Drugoga vatikanskoga sabora i karizmatskoga pokreta?**

Drugi vatikanski sabor potpuno je odgovoran za uvođenje pentekostalnoga obreda unutar katoličanstva. Ne samo zato što je Ivan XXIII. zaželio „nove Duhove“ ili što je pentekostalni pastor David du Plessis – koji je tako učinkovito radio na tome da ubaci „krštenje Duhom“ u sve protestantske konfesije – bio pozvan na Sabor kao promatrač (on je imao utjecaja na

uvođenje nekoliko odlomaka o karizmama u saborske dokumente), već posebno zbog dekreta Drugoga vatikanskoga sabora o ekumenizmu Unitatis Redintegratio, koji je naveo katolike s fakulteta Duquesne da prime „krštenje u Duhu“.

• Kako je taj dekret katolike mogao navesti na „krštenje u Duhu“?

Govoreći o zajednicama koje su odvojene od Katoličke crkve, Dekret Unitatis redintegratio tvrdi da se „Kristov se, naime, Duh ne ustručava poslužiti njima kao sredstvima spasenja“. On također govori da „sve ono što se po milosti Duha Svetoga ostvaruje kod odijeljene braće može pridonijeti i našoj izgradnji“. Ti odlomci uvjerili su katolike s fakulteta Duquesne da traže od protestanata polaganje ruku 20. veljače 1967.

• Kako karizmatizam promiče zablude Drugoga vatikanskoga sabora?

Karizmatski pokret poput Drugoga vatikanskoga sabora pridonosi zagovaranju lažnoga ekumenizma (karizmatizam proistječe iz ekumenizma), miješanju poretka naravi i milosti na svakom području, slabljenju hijerarhijskoga autoriteta kakav je Bog želio i zaboravu asketske strane duhovnoga života.

• Kako karizmatizam pridonosi miješanju poretka naravi i milosti?

Željeti da „se osjeti“ milost (koja je po svoj naravi neopipljiva) znači izlagati se opasnosti da se pomiješa vjera i vjerski osjećaj (kao što ga miješaju modernisti), kao i božansko nadahnuće i maštu, teološku krepost nade i optimizam, život milosti i psihološko zadovoljstvo. Kako se to obično događa, psihologija zauzima važno mjesto u karizmatskim zajednicama.

• Što se u konačnici može reći o obredu krštenja u Duhu?

Ni sami karizmatici ne znaju baš dobro objasniti što se događa kod obreda krštenja u Duhu. On ne može biti sakrament jer ih je Isus Krist ustanovio samo sedam. Zato da ga oni vide kao sredstvo obraćenja, reaktivaciju sakramenata krštenja i potvrde ili inače kao vjersko iskustvo. Ali nijedno od ovih objašnjenja ne može objasniti

„djelotvornost“ obreda koji naizgled djeluje kao sakrament.

- **Može li se krštenje u Duhu stvarno usporediti sa sakramentom?**

Povezujući duhovne učinke s određenim obredom, krštenje u Duhu sliči na sakramente. Ali sakramenti prenose milost koja nije osjetna (oni nas ostavljaju u redu vjere), dok se za ovaj obred tvrdi da se po njemu Božje djelovanje može osjetiti. Zbog toga ga se može označiti kao karikaturu sakramenata koji prenosi ne milost Božju, nego osjetnu iluziju te milosti. Znamo da đavao ima moć stvarati iluzije u onima koji traže da fizički iskuse božansko djelovanje.

- **Treba li karizmatike smatrati opsjednutima od đavla?**

Oni koji prime krštenje u Duhu nisu zbog toga opsjednuti od đavla, pa čak ni nužno krivi za smrtni grijeh (zbog određenoga neznanja o tome što čine). No oni se ipak otvaraju dijaboličkom utjecaju koji ih utvrđuje u iluziji, izlažu se opasnosti da krivotvore svoj duhovni život i učine se slijepima za krizu u Crkvi i za osobnu odgovornost. Kada u kasnijim godinama opsjene nestanu, neki napuste kršćanski život.

- **Trebaju li se izlječenja i izvanredni događaji koje čine karizmatici pripisati đavlu?**

Đavao ne može činiti čuda u strogom smislu riječi (koja pokazuju apsolutnu moć nad prirodom), ali može proizvoditi izvanredne događaje (gdje se domišljato služi zakonima prirode). Među karizmaticima se ne mogu pronaći nepobreciva čuda. Oni sami priznaju da dobar broj izlječenja koja se dogode za vrijeme njihovih skupova nisu trajna. Osim toga, te izljeve nepoznatih jezika za vrijeme nekih karizmatskih susreta identificirali su kao hule ljudi koji bi prepoznali te prisutne jezike.

Opasnost karizmatskoga pokreta

Nakon što je Gospodin Isus uzašao k Ocu, započinje kraljevanje njegova Duha u Crkvi. Isus je prije svoje muke obećao poslati svoga Duha.

Duh je Sveti velika i nedokučiva tajna. On je ona buka s neba, silan vjetar koji se u obliku ognjenih jezika spustio nad apostole.

Divan je onaj odlomak Djela Apostolskih (2, 9-11): „Parti i Međani, Elamljani i stanovnici Mezopotamije, Judeje i Kapadocije, Ponta i Azije, Frigije i Pamfilije, Egipta i libijskih krajeva oko Cirene, pridošlice Rimljani, Židovi i obraćenici, Krećani i Arapi, svi ih čujemo kako našim jezicima veličaju djela Božja“. Duh Sveti nije napustio svoju Crkvu i prati je do konca svijeta.

Ljepota i dubina stare Mise odmah vjernika zapljusne blagim lahorom, odmah se osjeti snaga i svemoć Duha Svetoga, nazočnog među svojim vjernicima u Crkvi. Osjeti se da je Crkva mlada i snažna, osjete se milosti koje se poput jutarnje rose spuštaju na nazočno mnoštvo.

Jasno je da modernisti mrze staru Misu, jer mrze Crkvu i žele je vidjeti u ruševinama od kojih će se graditi ujedinjena crkva svih vjera, sinagoga sotonina.

Uvođenje nove Mise, protestantiziranost obreda i molitava donijelo

je veliko zahladnjenje, ukočenost i tiraniju racionalizma u naše crkve.

Ubrzo su nestale raspjevane procesije, svibanjske pobožnosti, u većini crkava je nestalo škropljenje, kađenje, pobožno pjevanje… Zvonjava zvona tijekom Podizanja, mirnoća i trezvenost, duboka molitva – sve je to otpuhnuo razbrbljani obred na kojem se vazda govori, upozorava, propovijeda, hoda po oltaru, ubijajući svaku pomisao na mistiku i kontemplaciju.

Mnogi su blagoslovi svedeni na minimum i vjernici primjećuju da župnik jedva čeka da sve završi, a počesto se čuje da sam župnik u to ne vjeruje.

Modernisti su po teološkim učilištima dobro odradili svoj posao i mladim generacijama svećenika na sve načine pokušali uništiti vjeru u nadnaravno. Ako nisu uspjeli, onda su ih dobro uplašili i svezali im svete svećeničke ruke koje jesu pomazane svetim uljem da blagoslivljaju.

I nakon uljepšavanja i šminkanja reforme, nakon velikog navještaja plodova koji nikada nisu došli i koje nitko još nije vidio, a još se očekuju, vjernici kojima se skriva i zabranjuje sveta Tradicija i tradicionalna Misa, najljepša stvar s ovu stranu Neba, jednostavno ne vjeruju da je ovo što vide po župama duhovna hrana dostatna za život vjernika katolika. Sensus fidei zbilja ne vara. Ovaj obred, ovakav navještaj vjere, ovakva posvemašnja posvjetovnjačenost posve onemogućuje da se očituje svetost Crkve, da zasja ljepota pravovjerja i da ljudi budu sretni i zadovoljni poput sv. Petra na brdu Taboru.

Toliko sam puta želio ostati još i još u crkvi u kojoj Bratstvo sv. Pija X. služi staru Misu. Jednostavno mi se nije išlo van, kući…

Ima tu i mistike i molitve i blagoslova. I tu se moli Duhu Svetome, itekako. Ali nema proizvoljnosti, iracionalnosti, nema zastranjenja i sumnjivih molitava. Katoličku pobožnost uvijek je karakterizirala trezvenost! Moli se onako kako je Crkva odvajkada molila! A to je najljepše, najuzvišenije i najsvetije.

Dakle, u modernim župama vjernici vide da nešto ne štima i počinju tražiti. Tradicija je zabranjena, modernisti je progone i skrivaju. Do nje se teškom mukom dospijeva.

A tu se javlja opasnost karizmatskog pokreta: nakon što dožive samo „odslužene" petnaestominutne jutarnje Mise na brzinu u vlastitoj župi, bez imalo zahvale u tišini, malo predkoncilske mistike koju je svaki vjernik na starom obredu mogao osjetiti, a ne samo u kontemplativnim samostanima, kad već s vrata crkve opazite župnika u civilu koji sjeda u auto i juri tko zna kamo, a časoslov trune na prozoru sakristije… vjernike oduševe okupljanja na kojima se duže moli, pjeva, blagoslivlja. Bez hitnje, trke i zbrke! Na kojima se govori o svecima, anđelima i opasnostima koji dolaze od nečastivoga. Na kojima vas zapljusne sveto i sakralno. Ne primjećuje se pak koliko se pretjeruje, koliko se pada u šašavost, iracionalnost, pretjerivanja svake vrste… i naposljetku u najstrašniju stvar za duhovni život: oholost. A duhovna oholost, toliko sveprisutna u karizmatskim skupinama, smrt je duhovnoga života.

Javlja se prejaka reakcija na racionalizam i hladnoću novog obreda: pad u fideizam i dominaciju emocija. No opet, na svim karizmatskih susretima služi se okljaštreni i protestantizirani novi obred, opet preslaba hrana za bilo kakav duhovni život.

Vrlo brzo pridolaze uvezene i očito iza kulisa pomnjivo pripremljene strategije uništenja katoličkog pravovjerja i lagano prevođenje vjernika na protestantizam. Čak i neki svećenici već objavljuju svoje objave koliko je Isus proboravio u grobu, kako je uskrsnuo! I to se dakako ne slaže s crkvenim naukom. Ono što reformatorima

nije uspjelo u šesnaestom stoljeću, sada je hit u Hrvata.

Oni koji su uništavali stari obred, pomagali su jačanje karizmatskog pokreta u Crkvi. Oni koji su vikali da stara Misa izgleda kao kakvo čaranje ili orijentalni kultovi, sami su promicali govor u jezicima.

Sve ovo o čemu karizmatici govore nije Tradicija Katoličke Crkve. Crkva je uvijek zabranjivala igranje s vatrom. Čak je i velikim svecima bio potreban mudar i svet duhovni vođa da spoznaju sotonske stupice i napade oholosti.

Karizmatski je pokret dobrim dijelom nastao izvan Katoličke Crkve. Uvezen je u sedamdesetima iz protestantskih sljedbi, poglavito pentekostalne sljedbe. Katoličkoj Crkvi ništa dobra nije donio. U našem narodu također. Plodovi su više nego upitni. Čuli smo o mnogobrojnim razorenim obiteljima: o majkama koje ostavljaju muževe, djecu, staru svekrvu ili tetu i odlaze više puta tjedno na kojekakve duhovne obnove, molitve i seanse. Mnogi se tuže da su im se suprug i supruga pretvorili u grozne osobe: škrope ih, kade, stavljaju im egzorciziranu sol u hranu ili ih proglašavaju zlima i opasnima čim im se suprotstave.

Inzistira se na nekakvom Krštenju u duhu??? Za neke je to dovoljan razlog da cijeli pokret proglase opasnom sljedbom koja ima svoje sakramente inicijacije.

Govor u jezicima počesto je obično glumatanje i prenemaganje, no katkad i opsjednutost. Postoje mnoga izvješća o psovkama i kletvama na hebrejskome koje ti duhomzahvaćeni vjernici izgovaraju. Strašno!

Teži se za govorom u jezicima, a ne teži se za kontrolom vlastitog jezika. Zašto se ne moli da nas Bog sačuva ogovaranja, tračanja, kritiziranja drugih? Nisu li počesto karizmatici posve slobodna jezika?! Je li i to plod Duha Svetoga?!

Nakon navodnog obraćenja slijedi prijelaz u mistiku. Ono za što su sveci molili, postili i trapili se desetljećima, karizmaticima uspije navodno za nekoliko mjeseci. Svakome tko se bavio katoličkom teologijom i mistikom, odmah je jasno da to zbilja nema nikakve

veze s mistikom. Žalosno je da se tako svete i uzvišene stvari banaliziraju. Instant mistika ne samo da nije mistika, nego je najbrutalnije nijekanje, pa čak i izrugivanje velikog Božjeg dara, nezasluženog dara pojedincima.

Toliko se govori o ozdravljenju, neprestano se moli i želi ozdravljenje. O postojanosti i strpljivosti u bolesti – a to može biti siguran put u Nebo kao i zadovoljština za grijehe drugih – o tome katkad ili nikad.

Svaki se problem dovodi u vezu s mračnim silama. Većinu osoba koje se nekome ne sviđaju također. Olako se govori o opsjednutosti, začaranosti i prokletstvima. Ne niječemo da toga zbilja ima, i to puno, ali tomu se uvijek treba pristupati trezveno i razborito.

Da ne spominjemo da se Posljednja pomast dijeli osobama koje nisu nasmrt bolesne. Sam nadbiskup Lefebvre, vrstan teolog i dugogodišnji misionar u Africi, često je bio izložen takvim fenomenima, inače kao poglavar FSSPX-a pun informacija i kadar razlikovati duhove u jednom intervjuu kaže: ,,I karizmatizam je negativan. To je vrag, jer nas karizmatici mole da nad njima molimo egzorcizam. Mora se pretpostaviti da su

opsjednuti od vraga. Oni prizivaju duha? Kojega duha? Može biti da među njima ima osoba koje imaju dobru volju. Nedvojbeno se trude moliti i držati pobožnosti. Ali vrag je zao. Na jednoj strani privlači, a na drugoj strani zarobljava.“ (Intervju za časopis Fideliter, 9. prosinca 1990.).

To možemo reći i za naše vjernike koji su upali u zamke karizmatskog pokreta: zbilja je među njima mnogo ljudi dobre volje koji se mole, mole Krunicu i njihov ih predkoncilski katolički odgoj drži podalje od težih zastranjenja. Nisu svi zli i opsjednuti. Nisu svi duhovne oholice. Međutim, sve je više negativnosti koje dominiraju po takvim skupinama. Sve je više protestantskih i okultističkih elemenata po tim skupinama.

Kad nekog vjernika uvjerite da zbilja ima izravnu vezu s Duhom Svetim, nakon kratkog vremena on počinje kritizirati svećenike i Crkvu. Više mu ne trebaju: ta, on je u izravnoj vezi s Duhom Svetim. Ako počne još više vjerovati u tu obmanu, uskoro mu neće trebati ni sveci. A na kraju ni Blažena Djevica. Nije li ovo otvoren put u pakao?!

Nažalost, naša hijerarhija s novim obredom nema što ponuditi. Ljudi znaju da se u većini župa tek životari.

Tek kad se sveta Tradicija počne vraćati na svoje mjesto koje joj pripada u Crkvi i koje joj se nikada nije smjelo niti oduzeti, moći ćemo se suprotstaviti najezdi karizmatskih zastranjenja i protestantiziranja i izluđivanja našeg jadnog naroda.

Podržimo svetu Tradiciju. Okupljajmo se, molimo sv. Krunicu, Križni put, devetnice, molimo se onako kako su se naši stari molili, kako je molio blaženi Alojzije Stepinac. Pozovimo svećenike Svećeničkoga Bratstva sv. Pija X. da se brinu za te molitvene skupine. Počnimo s eksperimentom Tradicije dok ne bude prekasno.

Jedan vjernik

Apel Crkvi i svijetu
– katolicima i svim ljudima dobre volje

Veritas liberabit vos – Iv 8, 32

U ovo vrijeme velike krize mi, pastiri Katoličke Crkve, smatramo po osnovi svoga poslanja svojom svetom dužnošću uputiti ovaj Apel našoj braći biskupima, kleru, redovnicima, svetome narodu Božjemu i svim ljudima dobre volje. Ovaj Apel supotpisali su intelektualci, liječnici, odvjetnici, novinari i profesionalci koji se slažu s njegovim sadržajem, a mogu ga potpisati svi koji ga žele usvojiti.

Činjenice su pokazale da su pod izlikom korona epidemije puno puta bila povrijeđena neotuđiva prava građana te su se nesrazmjerno i neopravdano ograničavale njihove osobne slobode, uključujući praksu slobode bogoštovlja, govora, izražavanja i kretanja. Javno zdravlje ne smije i ne može postati paravan za povredu prava milijuna ljudi širom svijeta, kao ni da se javnim vlastima uskrati dužnost da djeluju mudro za opće dobro. To osobito vrijedi kako se s više strana javljaju rastuće sumnje o stvarnoj zaraznosti, opasnosti i otpornosti na virus. Mnogi stručni glasovi u svijetu znanosti i

medicine potvrđuju da je paničarstvo medija o koroni apsolutno neutemeljeno.

Imamo osnove da na temelju službenih podataka o smrtnim slučajevima te epidemije, vjerujemo kako postoje lobiji kojima je u interesu stvarati paniku među svjetskom populacijom s jedinim ciljem da se trajno nametnu neprihvatljivi oblici ograničenja sloboda, nadzora nad ljudima i praćenja njihova kretanja. Nametanje tih mjera protivnih slobodi je uznemirujući nagovještaj ostvarenju globalne vladavine izvan svake kontrole.

Također vjerujemo da su u određenim situacijama mjere ograničavanja koje su usvojene, uključujući zatvaranje prodavaonica i poslovnih radnji, pokrenule krizu koja je slomila cijela područja gospodarstva. To potiče uplitanja stranih moći te ima ozbiljne društvene i političke posljedice. Nositelji državničkih odgovornosti moraju zaustaviti ove oblike društvenog inženjeringa, tako što će poduzeti mjere za zaštitu svojih građana koje zastupaju te za čiji interes imaju ozbiljnu dužnost djelovati. Isto tako, neka pomognu obitelji, toj stanici društva, tako što neće nerazumno kažnjavati slabe i starije, primoravajući ih na bolnu odvojenost od njihovih najmilijih. Kriminalizaciju osobnih i društvenih odnosa treba također osuditi kao neprihvatljivi dio plana onih što zagovaraju izolaciju pojedinaca u svrhu da bi njima bolje manipulirali i kontrolirali ih.

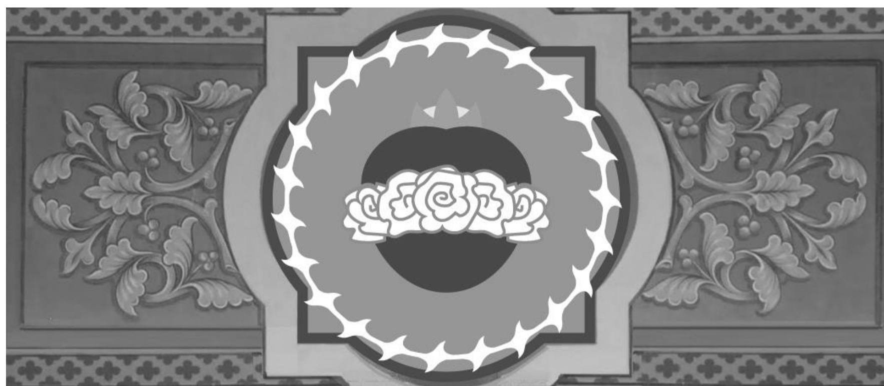
Tražimo od znanstvene zajednice da budno nastoji da bi se ponudio lijek za korona virus u iskrenoj težnji za općim dobrom. Treba uložiti svaki napor da se spriječi utjecaj sumnjivih korporativnih interesa na odluke koje donose vladajući i međunarodna tijela. Nerazumno je zabranjivati one lijekove koji su se pokazali učinkovitima a često su povoljni, samo zato što se žele favorizirati oni lijekovi ili cjepiva koja nisu tako dobra, ali koja korporacijama osiguravaju daleko veće dobiti te povećavaju troškove

javnoga zdravstva. Napomenimo kao pastiri da je katolicima moralno neprihvatljivo razvijati ili koristiti cjepiva dobivena iz tkiva pobačenih zametaka.

Također tražimo od vladajućih da osiguraju da se strogo izbjegnu oblici nadzora nad ljudima, bilo to putem sustava praćenja ili kojega drugoga oblika detektiranja lokacije. Borba protiv Covida-19, koliko god ozbiljna bila, ne smije biti paravan za podršku skrivenim namjerama nadnacionalnih tijela koja u ovome planu imaju veoma jak komercijalni i politički interes. Građanima naročito treba omogućiti da odbiju ova ograničenja osobne slobode bez da se nameću ikakve kazne onima koji ne žele prihvatiti cjepivo, metodu praćenja ili druga slična sredstva. Razmislimo također o očitom proturječju onih koji se zalažu za mjere drastične kontrole stanovništva a istovremeno se prikazuju spasiteljima čovječanstva bez ikakvoga političkoga ili društvenoga legitimiteta. Konačno, politička odgovornost onih koji zastupaju narod ne može se nikako prepustiti „stručnjacima“ koji se doista pozivaju na neku vrstu imuniteta od pravne odgovornosti, što je u najmanju ruku uznemirujuće.

Snažno potičemo sve medijske djelatnike da se posvete pružanju točnih informacija, a ne osuđivanju neslaganja služeći se oblicima cenzure kao što se često događa u društvenim medijima, u novinama i na televiziji. Pružanje točnih informacija iziskuje da se pruži prostor glasovima koji nisu podudarni s jedinstvenim načinom razmišljanja. To omogućava građanima da svjesno prosude činjenice bez da ih se manipulira ideološkim uplivima. Demokratska i iskrena rasprava je najbolji protuotrov opasnosti nametanja suptilnih oblika diktature, možda i gorih od onih koje su naša društva proživjela u nedavnoj prošlosti.

Konačno, kao pastiri odgovorni za Kristovo stado želimo podsjetiti da Crkva čvrsto stoji iza svoje

neovisnosti u upravljanju, bogoslužju i naučavanju. Ta neovisnost i sloboda urođena su prava koja joj je Gospodin Isus Krist dao za postizanje njezinih vlastitih ciljeva. Stoga kao pastiri čvrsto stojimo iza prava da neovisno odlučujemo o služenju Mise i podjeljivanju sakramenata, isto kao što stojimo iza apsolutne neovisnosti u stvarima koje spadaju u našu neposrednu nadležnost, kao što su bogoslužne norme te načini podjeljivanja pričesti i sakramenata. Država nema pravo uplitati se u suverenost Crkve zbog ikojeg razloga. Crkvene vlasti nikada nisu odbijale surađivati s državom, ali takva suradnja ne ovlašćuje građanske vlasti da nameću bilo kakvu zabranu javnoga bogoslužja ili izvršavanja svećeničke službe. Prava Boga i vjernika su vrhovni zakon Crkve kojih se ona niti želi niti može odreći. Tražimo da se uklone ograničenja javnoga bogoslužja.

Htjeli bismo pozvati sve ljude dobre volje da ne izbjegavaju svoju dužnost da surađuju za opće dobro, svatko prema svojemu staležu i mogućnostima te u duhu bratske ljubavi. Crkva želi takvu suradnju, no ona ne može zanemariti poštivanje naravnoga zakona ili jamstvo osobnih sloboda. Građanske dužnosti kojima su građani vezani pretpostavljaju da država treba priznati njihova prava.

Svi smo pozvani prosuditi sadašnju situaciju na način dosljedan nauku

evanđelja. To znači zauzeti stav: ili s Kristom ili protiv Krista. Nemojmo dati da nas zastraše ili preplaše oni koji bi htjeli da vjerujemo da smo manjina: dobro je puno raširenije i moćnije nego bi to svijet htio da vjerujemo. Mi se borimo protiv nevidljivoga neprijatelja koji želi podijeliti građane, odvojiti djecu od njihovih roditelja, unuke od njihovih djedova i baka, vjernike od njihovih pastira, učenike od učitelja, stranke od prodavača. Ne dopustimo da se stoljeća kršćanske civilizacije izbrišu pod izlikom virusa i uspostavi mrska tehnološka tiranija u kojoj bezimeni i bezlični ljudi mogu odlučivati o sudbini svijeta zatvarajući nas u virtualnu stvarnost. Ako je ovo plan kojemu nas svjetski silnici namjeravaju podvrgnuti, znajmo da je Isus Krist, Kralj i Gospodar povijesti, obećao: „Vrata paklena neće ju nadvladati“ (Mt 16,18).

Povjerimo svemogućemu Bogu vladajuće i sve one koji upravljaju sudbinama naroda, da bi ih On prosvijetlio i vodio u vremenu velike krize. Neka imaju na umu da baš kako će Gospodin suditi nas pastire za stado koje nam je povjerio, tako će On suditi i vladajuće za narode kojima su dužni ravnati i štititi ih.

Tražimo u vjeri od Gospodina da zaštiti Crkvu i svijet. Neka Blažena Djevica, Pomoćnica kršćana, zgazi glavu stare Zmije i porazi planove djece tame.

8. svibnja 2020.
Gospa od Krunice od Pompeja

Glavni potpisnici:
Mgr. Carlo Maria Viganò, nadbiskup, apostolski nuncij (promotor)
Kardinal Joseph Zen Ze-kiun, biskup emeritus Hong Konga
Kardinal Janis Pujats, nadbiskup emeritus Rige
Kardinal Gerhard Ludwig Müller, predstojnik emeritus Kongregacije za nauk vjere
Mgr. Luigi Negri, nadbiskup emeritus Ferrare-Comacchija
Mgr. Joseph Strickland, biskup Tylera, Texas
Mgr. Thomas Peta, nadbiskup metropolit Astane
Mgr. Athanasius Schneider, pomoćni biskup Astane
Mgr. Jan Pawel Lenga, nadbiskup emeritus Karagande
Mgr. Rene Henry Gracida, biskup emeritus Corpusa Christi
Mgr. Andreas Laun, pomoćni biskup Salzburga
Mgr. Robert Muetsaerts, pomoćni biskup Den Boscha

Mons. Lefebvre bio je uzoriti ispovjednik vjere

nadbiskup Carlo Maria Viganò, 1. rujna 2020.

Dragi gospodine Kokx, sa živim sam interesom pročitao Vaš članak „Pitanja za Vigana: Preuzvišeni je u pravu što se tiče Drugog vatikanskog koncila, no što bi po njegovom mišljenju katolik sada trebao učiniti?" koji je objavio Catholic Family News 22. kolovoza.

Rado ću odgovoriti na vaša pitanja koja se tiču stvari koje su vrlo važne za vjernike.

Pitate: „Kako bi, prema mišljenju nadbiskupa Vigana, trebalo izgledati 'odvajanje' od koncilske crkve?" Ja vam odgovaram protupitanjem: „Što podržavateljima Koncila znači odvojiti se od Katoličke Crkve?" Iako je jasno da nije moguće nikakvo miješanje s onima koji iznose lažni nauk koncilskog ideološkog manifesta, treba napomenuti da sama činjenica da smo kršteni i da smo živi članovi Crkve Kristove ne upućuje na pripadnost koncilskome timu. To je nadasve istina za obične vjernike te za svjetovne i redovničke klerike koji se iz različitih razloga iskreno smatraju katolicima i priznaju hijerarhiju.

Umjesto toga, ono što zbilja treba razjasniti je pozicija onih koji, dok se nazivaju katolicima, prihvaćaju heterodoksne nauke koji su se raširili ovih desetljeća, sa viješću da oni predstavljaju raskid s prijašnjim Učiteljstvom. U tom je slučaju zakonito sumnjati u njihovo stvarno prianjanje uz Katoličku crkvu u kojoj ipak drže službene pozicije koje im daju vlast. Ta se vlast izvršava nezakonito ako je njezina svrha prisiliti vjernike da prihvate revoluciju koja im je nametnuta od vremena Koncila.

Kad je ta točka razjašnjena, očito je da tradicionalni vjernici – to jest, riječima sv. Pija X., pravi katolici – nisu ti koji trebaju napustiti Crkvu u kojoj imaju puno pravo ostati i od koje bi bilo žalosno odijeliti se, nego modernisti koji prisvajaju katoličko ime, baš zato što samo birokratski element dopušta da ih se ne smatra ravnima bilo kojoj krivovjernoj sljedbi. Ova njihova tvrdnja služi zapravo tome da se spriječi da ne završe među stotinama krivovjernih pokreta koji su kroz stoljeća vjerovali da su sposobni reformirati Crkvu po vlastitome ukusu, postavljajući svoj ponos iznad poniznoga očuvanja nauka našega Gospodina. No kao što nije moguće prisvajati si državljanstvo u domovini u kojoj netko ne poznaje njezin jezik, zakon, vjeru i tradiciju, tako je nemoguće da si oni koji ne dijele vjeru, moralno učenje, liturgiju i disciplinu Katoličke Crkve mogu prisvajati pravo da u njoj ostanu i da se čak uspinju na položaje u njezinoj hijerarhiji.

Nemojmo stoga podleći napasti – premda s opravdanim ogorčenjem – napuštanja Katoličke Crkve pod izlikom da je pod najezdom krivovjernika i razvratnika: oni su ti koji trebaju biti izbačeni iz svetoga prostora u djelu pročišćenja i pokore koji mora započeti sa svakim od nas.

Također je očito da postoje rašireni slučajevi u kojima se vjernici suočavaju s ozbiljnim problemima pohađajući svoje župe jer je sve manje crkava u kojima se sveta Misa služi

prema katoličkom obredu. Užasi koji kroz desetljeća bjesne u mnogim našim župama i svetištima čine čak samo sudjelovanje u „Euharistiji“ nemogućim bez uznemiravanja i da izlažemo opasnosti svoju vjeru, isto kao što je jako teško osigurati katoličko obrazovanje, dostojno služenje sakramenata te čvrsto duhovno vodstvo za sebe i svoju djecu. U ovim slučajevima vjernici laici imaju pravo i dužnost pronaći svećenike, zajednice i ustanove koje su vjerne vjekovnome Učiteljstvu. I neka hvalevrijedno služenje liturgije po drevnom obredu poprate prianjanjem uza zdravi nauk i moral, bez ikakvog popuštanja pred Koncilom.

Situacija je svakako složenija za klerike koji su hijerarhijski ovisni o svome biskupu ili redovničkome poglavaru, a koji u isto vrijeme imaju pravo ostati katolici i služiti katolički obred. S druge strane, laici imaju veću slobodu kretanja u odabiru zajednice prema kojoj će se usmjeriti za Misu, sakramente i vjersku poduku, no manju autonomiju zbog činjenice da i dalje trebaju biti ovisni o svećeniku. Klerici pak imaju manju slobodu kretanja, budući da su inkardinirani u biskupiju ili red te podložni crkvenom autoritetu, no imaju veću autonomiju, budući da mogu zakonito odlučiti da služe Misu i dijele sakramente po tridentskom obredu i propovijedati u skladu sa zdravim naukom. Motuproprij Summorum Pontificum ponovno je potvrdio da vjernici i svećenici imaju neotuđivo pravo – koje se ne može zanijekati – da iskoriste liturgiju koja savršenije izražava katoličku vjeru. Ali to se pravo danas mora koristiti ne samo i ne utoliko da se očuva izvanredni oblik obreda, već da se posvjedoči prianjanje depositumu fidei koji se savršeno podudara s isključivo drevnim obredom.

Svakodnevno primam srdačna pisma svećenika i redovnika koje se marginalizira,premješta ili proganja zbog vjernosti Crkvi: jaka je napast pronaći ubi consistam [mjesto osloništa] daleko od vike inovatora, no moramo slijediti primjer mnogih

svetaca koji su proživljavali progone, uključujući i sv. Atanazija koji nam pruža uzor kako se trebamo ponašati suočeni s raširenim krivovjerjem i progoniteljskim bijesom. Kao što je moj časni brat biskup Athanasius Schneider mnogo puta spomenuo, arijanizam koji je potresao Crkvu u Egiptu u vrijeme svetog aleksandrijskog naučitelja bio je toliko raširen među biskupima da se gotovo mogao dobiti dojam da je pravovjerje potpuno nestalo. No upravo zahvaljujući vjernosti i junačkom svjedočanstvu nekolicine biskupa koji su ostali vjerni, Crkva se uspjela ponovno podići. Bez toga svjedočanstva arijanstvo ne bi bilo pobijeđeno; bez našega svjedočanstva danas, modernizam i globalističko otpadništvo ovoga pontifikata neće biti pobijeđeno.

Nije dakle pitanje djelovanja unutar Crkve ili izvan nje: vinogradari su pozvani raditi u vinogradu Gospodnjem i ondje moraju ostati čak i pod cijenu njihovih života. Pastiri su pozvani čuvati stado Gospodnje, suzbijati proždrljive vukove i odbijati najamnike koje ne zanima spasenje ovaca i janjadi.

Ovaj je skriven i često tih posao izvršavalo Svećeničko bratstvo sv. Pija X. koje zaslužuje priznanje jer nije dopustilo da plamen Tradicije bude ugašen u trenutku kada se služenje drevne Mise smatralo subverzivnim i razlogom za izopćenje. Njihovi su svećenici bili zdravi trn u peti hijerarhije koja je u njima vidjela neprihvatljivi primjer za usporedbu vjernicima, stalni prijekor za izdaju počinjenu protiv naroda Božjega, nedopustivu alternativu novom koncilskom putu. I ako je njihova vjernost biskupskim posvećenjima učinila neposlušnost papi neizbježnom, zahvaljujući njima je Bratstvo bilo u stanju zaštititi se od bijesnoga napada inovatora i samim svojim postojanjem dopustilo je mogućnost oslobođenja drevnog obreda koji je dotada bio zabranjen. Njegova je prisutnost također omogućila da izrone proturječja i zablude koncilske sekte koja uvijek namiguje

krivovjernicima i idolopoklonicima, ali je neumoljivo stroga i netolerantna prema katoličkoj istini.

Smatram nadbiskupa Lefebvrea uzoritim ispovjednikom vjere i mislim da je dosada postalo očito da je njegovo odbacivanje Koncila i modernističkog otpadništva relevantnije nego ikada. Također ne treba zaboraviti da je progon kojem je nadbiskup Lefebvre bio izložen od strane Svete Stolice i svjetskog episkopata služio zastrašivanju katolika koji su pružali otpor koncilskoj revoluciji.

Također se slažem s opažanjem preuzvišenoga biskupa Bernarda Tissiera de Malleraisa o istodobnoj prisutnosti dvaju entiteta u Rimu: Crkva Kristova okupirana je i zasjenjena modernističkom koncilskom strukturom koja je uspostavljena u istoj hijerarhiji i koristi autoritet svojih službenika da nadvlada nad Zaručnicom Kristovom i našom Majkom. Crkva Kristova, koja ne samo da je ostvarena [„subsistit in“] u Katoličkoj crkvi, već je isključivo Katolička crkva, samo je zamračena i zasjenjena neobičnom ekstravagantnom crkvom ustanovljenom u Rimu, prema viđenju blažene Ane Katarine Emmerich. One opstaju zajedno, poput pšenice i kukolja, u Rimskoj kuriji, u biskupijama, u župama. Ne možemo prosuđivati namjere naših pastira niti pretpostavljati da su svi oni iskvareni u vjeri i moralu. Naprotiv, nadamo se da će mnogi, dosad ustrašeni i tihi, dok se konfuzija i otpadništvo nastavljaju širiti razumjeti zabludu kojoj su bili podvrgnuti i da će se konačno prodrmati iz svoje uspavanosti. Mnogi laici podižu svoj glas; drugi će ih nužno slijediti, zajedno s dobrim svećenicima koji su svakako prisutni u svakoj biskupiji. Ovo buđenje vojujuće Crkve – dopustio bih to zvati gotovo uskrsnućem – nužno je, hitno i neizbježno: nijedan sin ne trpi da njegovu majku vrijeđaju sluge ili da njegovoga oca ugnjetavaju upravitelji njegovih

dobara. Gospodin nam pruža u ovim bolnim situacijama mogućnost da budemo Njegovi saveznici boreći se u ovoj svetoj borbi pod njegovim stijegom: Kralj koji pobjeđuje nad zabludom i smrću dopušta nam dijeliti slavu trijumfalne pobjede i vječne nagrade koja iz nje proizlazi nakon što smo trpjeli i patili s njim.

No da bismo sačuvali besmrtnu slavu raja pozvani smo ponovno otkrivati – u mekušastom svijetu lišenom vrijednosti poput časti, vjernosti danoj riječi i junaštva – temeljni aspekt vjere svakoga krštenika: kršćanski je život vojna i uz sakrament Potvrde zovemo se vojnicima Kristovim pod čijim se znakovljem moramo boriti. Naravno, u većini slučajeva je to suštinski duhovna borba, no kroz povijest smo vidjeli koliko je često, kad smo bili suočeni s kršenjem Božjih prava i crkvene slobode, također bilo nužno uzeti oružje u ruke. Ovome nas uči teški otpor da bi se odbilo islamske invazije na Lepant i predgrađe Beča, progon kristerosa u Meksiku, katolika u Španjolskoj te čak i današnji okrutni rat protiv kršćana diljem svijeta. Nikada kao danas ne možemo razumjeti teološku mržnju koja, nadahnuta sotonom, dolazi od Božjih neprijatelja. Napad na sve što podsjeća na križ Kristov – na krepost, na dobro i lijepo, na čistoću – mora nas potaknuti da se podignemo ponosnim skokom kako bismo zahtijevali svoje pravo ne samo da ne budemo progonjeni od naših izvanjskih neprijatelja, nego također i nadasve da imamo snažne i odvažne pastire, svete i bogobojazne, koji će učiniti baš ono što su njihovi prethodnici činili stoljećima: propovijedati Evanđelje Kristovo, obraćati pojedince i narode i širiti Kraljevstvo živoga i pravoga Boga diljem svijeta.

Svi smo pozvani učiniti čin jakosti – zaboravljene stožerne kreposti, koja na grčkom ne podsjeća slučajno na muževnu snagu ἀνδρεία – znajući kako se suprotstaviti modernistima. Otpor je to koji je

ukorijenjen u ljubavi i istini koji su Božja svojstva.

Ako služite samo tridentsku Misu i propovijedate zdrav nauk bez da ikada spominjete Koncil, što vam uopće mogu učiniti? Možda vas izbaciti iz vaših crkava? I što onda? Nitko vas ne može spriječiti u obnavljanju svete Žrtve, čak i ako je to privremeno u podrumu ili na tavanu, kao što su svećenici otpora činili za vrijeme francuske revolucije ili kao što se danas događa u Kini. A ako vas pokušaju udaljiti, pružite im otpor: kanonsko pravo služi kao jamac vlasti Crkve u potrazi za njezinim prvotnim svrhama, a ne da bi ju razorilo. Prestanimo se bojati da krivnja raskola leži na onima koji se tome suprotstavljaju, a ne na onima koji to provode: raskolnici i krivovjernici su oni koji ranjavaju i razapinju mistično tijelo Kristovo, a ne oni koji ga brane suprotstavljajući se krvnicima!

Laici mogu očekivati da se njihovi službenici tako ponašaju ako preferiraju one koji dokažu da nisu zatrovani suvremenim zabludama. Ako Misa vjernicima postane povod za mučninu, ako su prisiljeni sudjelovati na svetogrđima ili podržavati krivovjerja i bulažnjenja nedostojna doma Gospodnjega, tisuću se puta više treba preferirati otići u crkvu gdje svećenik služi svetu Žrtvu dostojno, prema obredu koji nam je predala Tradicija, s propovijedanjem koje je u skladu sa zdravim naukom. Kada župnici i biskupi shvate da kršćanski puk zahtijeva kruh vjere, a ne kamenje i škorpione neo-crkve, napustit će svoje strahove i pristati uz legitimne zahtjeve vjernika. Drugi, pravi najamnici, pokazat će se onakvima kakvi jesu i moći će okupiti oko sebe samo one koji dijele njihove zablude i zastranjenja. Oni će sami sebe ugasiti: Gospodin isušuje močvaru i čini zemlju na kojoj raste drač suhom; on suzbija zvanja u pokvarenim bogoslovijama i samostanima koje se bune protiv pravila reda.

Laici danas imaju svetu zadaću: utješiti dobre svećenike i dobre biskupe, okupljajući se poput ovaca oko svojih pastira. Skrbite se za njih, pomozite im, tješite ih u njihovim kušnjama. Stvorite zajednicu u kojoj ne prevladavaju gunđanje i podjele, već bratska ljubav u sponama vjere. A budući da u poretku koji je Bog uspostavio – κόσμος – podložnici duguju poslušnost autoritetima i ne mogu učiniti drukčije doli oduprijeti mu se kad zlorabi svoju moć, ne može im se pripisati nikakva krivnja za nevjernost svojim vođama, na kojima leži vrlo ozbiljna odgovornost za način na koji izvršavaju svoju namjesničku vlast koja im je dana. Ne smijemo se buniti, već suprotstaviti; ne smijemo biti zadovoljni zabludama naših pastira, već moramo za njih moliti te ih s poštovanjem upozoravati; ne smijemo dovoditi u pitanje njihov autoritet, već način na koji ga izvršavaju.

Siguran sam sigurnošću koja mi dolazi iz vjere da Gospodin neće propustiti nagraditi našu vjernost, nakon što nas je kaznio za grijehe crkvenih ljudi, dajući nam svete svećenike, svete biskupe, svete kardinale i nadasve svetoga papu. Ali ovi će se sveci podići u našim obiteljima, u našim zajednicama, u našim crkvama: obiteljima, zajednicama i crkvama u kojima će Božja milost rasti stalnom molitvom, pohađanjem Misa i primanjem sakramenata, prikazivanjem žrtvi i pokora koje nam općinstvo svetih dopušta prikazivati božanskom veličanstvu kako bismo okajali naše grijehe i grijehe naših bližnjih, uključujući one koji su na položajima vlasti. Laici u tome imaju temeljnu ulogu, čuvajući vjeru u svojim obiteljima na takav način da naši mladi koji su poučeni u ljubavi i strahu Božjemu mogu jednoga dana biti odgovorni očevi i majke, ali i dostojni službenici Gospodnji, Njegovi glasnici u muškim i ženskim redovničkim zajednicama te apostoli u društvu.

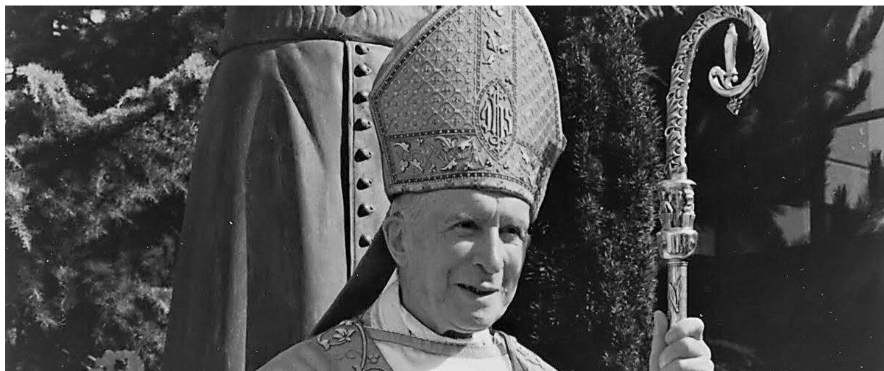
Lijek za pobunu jest poslušnost. Lijek za krivovjerje je vjernost učenju Tradicije. Lijek za raskol je sinovska odanost svetim pastirima. Lijek za otpadništvo je ljubav prema Bogu i Njegovoj svetoj Majci. Lijek za manu je ponizno vršenje kreposti. Lijek za moralnu pokvarenost jest živjeti stalno u prisutnosti Božjoj. No poslušnost se ne smije iskvariti u tupu servilnost; poštovanje prema autoritetima ne može biti iskvareno u slijepu pokornost . I nemojmo zaboraviti da je dužnost laika slušati svoje pastire te da je još teža dužnost pastira da budu poslušni Bogu usque ad effusionem sanguinis.

+ Carlo Maria Viganò, nadbiskup
1. rujna 2020.

Anonimni kardinal: Nadbiskup Lefebvre bit će jednoga dana proglašen crkvenim naučiteljem i bio je prorok

Maike Hickson

Armin Schwibach, profesor filozofije i dopisnik iz Rima za austrijsku web stranicu Kath.net, objavio je na Twitteru da mu je jedan kardinal nedavno dao nekoliko pozitivnih komentara o nadbiskupu Marcelu Lefebvreu, preminulomu utemeljitelju Svećeničkoga bratstva sv. Pija X.

Schwibach je 21. kolovoza napisao: „Kao što je nedavno izjavio kardinal: nadbiskup Lefebvre bit će jednoga dana priznat kao crkveni naučitelj. Stoga se 'drugi' trebaju pokazati da su mu dorasli". Catholic Family News obratile su se profesoru Schwibachu koji je potvrdio da mu je nedavno te riječi doista izrekao kardinal Katoličke Crkve. Drugom je prilikom, prema Schwibachu, isti taj kardinal dodao da je Lefebvre bio „prorok". No kardinal je izgovorio ove riječi privatno te ih ne želi reći javno.

Ova pouzdana činjenica koju je otkrio Schwibach od velike je važnosti za Katoličku Crkvu jer pokazuje da postoje i drugi visoki prelati osim nadbiskupa Carla Marije Viganòa i biskupa Athanasiusa Schneidera koji vide valjanost trajne kritike vlastite

nadbiskupu Lefebvreu u odnosu na Drugi vatikanski sabor, vidike postkoncilskoga Učiteljstva i novus ordo Mise.

Vrijeme je za obazrivo osluškivanje

Nadamo se da će ovaj kardinal, kao i drugi prelati koji razmišljaju na sličan način, iskreno izaći u javnost. Vrijeme je da se sada s poštovanjem čuje ovaj tradicionalistički stav, kojega se toliko desetljeća gušilo i progonilo. Činjenica je da se katolički um smanjuje kad mu se zabrani gledati stvarnost, postavljati pitanja ili iznositi prigovore. Naviknemo se zatvarati oči, ali naš Gospodin je Svjetlost i Istina te uvijek možemo biti sigurni da će nas blagosloviti kada težimo da mu ugodimo tražeći i govoreći Istinu, bez brige za ljudsko poštovanje.

Usto također duboko vjerujem da do potpunije i proporcionalnije procjene naše trenutne krize i njezinih korijena možemo doći samo kada se posvetimo vođenju intelektualne rasprave u javnosti, gdje su jasno predstavljeni argumenti i protuargumenti, proširujući tako perspektive i pristupe istini. (...)

Osvježavajuća iskrenost biskupa Schneidera

U knjizi Christus Vincit (Angelico Press, 2019.), biskup Athanasius Schneider iskreno opisuje vlastitu reakciju na Lefebvrea i njegov pokret, gdje govori da se osjećao privučen njegovim argumentima, ali da je potom bio zbunjen jer su mjesni biskupi upozorili vjernike protiv ovoga „neposlušnoga” nadbiskupa.

Evo kako sam to prikazala u svojoj recenziji knjige:

„Kada je [biskup Schneider] imao 15 godina, počeo je čitati neke tekstove koje je napisao nadbiskup Marcel Lefebvre, osnivač Svećeničkoga bratstva sv. Pija X., ali je 'osjetio dvojbu'. Njegovo osobno poštovanje prema vladajućemu papi bilo je u suprotnosti s Lefebvreovim uvidima za koje je smatrao da su 'u svojoj biti točni'. Budući da u to vrijeme nije izravno čitao tekstove Koncila (1962.-1965.), nego umjesto toga komentare konzervativnih autora koji su ih predstavljali, isprva nije imao 'zabrinutosti ili sumnje da bi moglo biti problema s koncilskim tekstovima'. U to je vrijeme prakticirao vjeru u 'potpunu nepogrešivost Koncila'."

Sada biskup Schneider vidi da je taj zaključak bio pogrešan. On govori: „U današnje vrijeme shvaćam da sam 'isključio' svoj razum. Međutim, takav stav nije zdrav i

proturječi tradiciji Crkve, kao što to primjećujemo kod otaca, naučitelja i velikih teologa Crkve tijekom dvije tisuće godina".

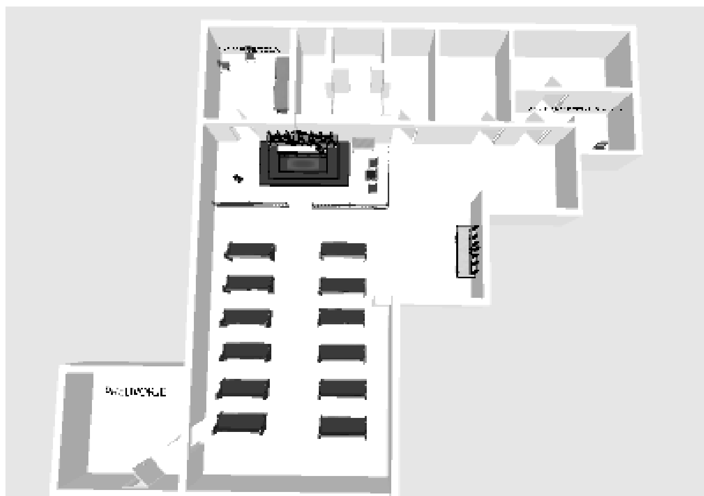
Takav stav da se „isključi" razum biskup sada naziva „ekstremnim ultramontanizmom", kao i „slijepom obranom svega što je izrekao Koncil, što je, čini se, ponekad zahtijevalo mentalne akrobacije i logiku 'kvadrature kruga'".

Ovaj jedan primjer pokazuje kako su mnogi u crkvenoj hijerarhiji nadbiskupa Lefebvrea – umjesto da javno raspravljaju o primjedbama koje je iznio on kao i nekoliko drugih tradicionalnih skupina i pojedinaca – ostracizirali i time ugušili njegove iskrene i dobro obrazložene argumente. Takva metoda, međutim, neće trajati vječno, jer će se istina uvijek osloboditi.

Nedavno sam čula od nekoliko konzervativnih katolika da su se držali podalje od publikacija tradicionalističkog pokreta jer im je rečeno da su oni „raskolnici". Međutim, sad kad počinju čitati neke njihove knjige i kritike, kažu: nikad to nisam znao! Volio bih da sam znao. Drugi mi kažu: uskraćeno nam je tako mnogo prekrasnih elemenata naše vjere! Novi molitvenici često su tako dosadni, dok su stari toliko oplemenjujući i nadahnjujući! Osjećamo kao da nam je ukradena baština.

Tako to ide. Istina se uvijek oslobađa. A svaki prelat koji bi se sada iskreno pozabavio tim problemima, učinio bi veliku uslugu laicima i time bi nam pomogao u smislu dobro odmjerene i obrazložene rasprave, radi spasenja duša.

Kupnja prostora kapele u Splitu i novi prostor za kapelu u Zagrebu

Maketa novoga prostora Kapele sv. Jeronima u Splitu

Turbulentno razdoblje korona krize kroz koju još uvijek prolazimo donijelo je značajne promjene u apostolatu Svećeničkoga bratstva u Hrvatskoj. Usred opće pomutnje i nesigurnosti koja se stvorila zbog drastičnih mjera ograničavanja društvenoga života, mnoge duše počele su tražiti pravu duhovnu snagu i utjehu u sakramentima Crkve koji svoj pravi izričaj dobivaju upravo u tradicionalnim obredima. Strukture moderne Crkve postavile su se kapitulacijski pred drastičnim, očito iracionalnim ograničenjima koja posvuda nameću državne vlasti: bespogovornim pristankom na ukidanje javnoga bogoslužja, uskraćivanjem sakramenata i nametanjem pričesti na ruku. Takvo stanje potaknulo je vjernike da potraže milosna sredstva na mjestima na kojima se ona mogu primiti na dostojanstveni način. Nije stoga začuđujuće da je u brojnim crkvama i kapelama diljem svijeta u kojima se služi tradicionalna Misa došlo do značajnoga porasta broja vjernika (dok se

istodobno posjećenost crkvama u kojima se služi novi obred upravo zbog navedenih problema vidno smanjila). To je posebno došlo do izražaja u našoj kapeli u Zagrebu koja je nedjeljama postala prostorno premala za prisutne vjernike. Iz toga razloga bili smo primorani potražiti novi, veći prostor koji bi bio zadovoljavajući za bogoslužja u novim okolnostima. Nakon nekog vremena traženja, uz pomoć sv. Josipa mogli smo pronaći novi prostor koji se nalazi na adresi: **Ulica Luje Naletilića 23** (gradska četvrt Remetinec). Prostor je trenutno u fazi adaptacije te će kapela preseliti na novo mjesto od **prve nedjelje u listopadu**. U isto vrijeme moći ćemo pribaviti nove klupe koje su postale dostupne iz jedne naše kapele u Austriji, dok ćemo dosadašnje klupe prebaciti u našu kapelu u Rijeci.

Do značajnoga napretka došlo je i u našoj kapeli u **Splitu**. Prostor tamošnje kapele, posvećene sv. Jeronimu, pronašli smo i iznajmili već u samom početku našega redovnoga apostolata u Hrvatskoj, u rujnu 2016. U međuvremenu je došlo do promjene vlasničkih odnosa koji su donijeli sa sobom i određenu nesigurnost oko daljnjega ostanka u tom prostoru. Tako smo početkom ove godine prema odluci novoga vlasnika kapelu morali premjestiti u susjedni prostor unutar istoga podrumskoga kompleksa. U isto vrijeme pokrenuti su pregovori oko eventualne kupnje prostora. Uz pomoć Božje providnosti dogovorena je prihvatljiva cijena, osigurani su povoljni uvjeti kredita te je projekt dobio odobrenje Generalne kuće. Tako je potkraj kolovoza potpisan kupoprodajni predugovor i plaćen predujam. Ostatak iznosa kreditor će uplatiti do kraja godine, a zajam će se dugoročno vraćati putem donacija mjesnih vjernika i drugih dobročinitelja. Time će ovo postati prva nekretnina u vlasništvu Svećeničkoga bratstva u Hrvatskoj. Prostor je veličine 256 m^2 te potpuno zadovoljava sve potrebe za kapelu i pripadajuće prostorije, uz određene adaptacije koje će se s

vremenom poduzeti (ventilacija, klimatizacija, vlastiti sanitarni čvor, ispovjedaonica, a u planu je i da se pribavi novi oltar i pričesna ograda). U svrhu poticaja da se lakše prikupe sredstva, redovito ćemo grafički objavljivati napredak financiranja i preostali iznos za otplatu kredita.

Kao što je razumljivo, svi ovi projekti potrebni su materijalne pomoći da bi se pokrili značajni troškovi te tako omogućio nesmetani nastavak našega djelovanja. Nakon određenih komplikacija, otvoren je **novi bankovni račun** naše Udruge na koji se mogu uplaćivati donacije (podaci o računu dostupni su na predzadnjoj stranici).

Srdačno zahvaljujemo za svaki Vaš dar uz napomenu da se u našim zajednicama redovito moli za sve dobročinitelje, a jednom mjesečno služi se na tu nakanu i sv. Misa.

***

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Izjave i propovijedi	15 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
Latinsko-hrvatski mali misal	15 kn
Moj prvi misal	49 kn
Na braniku – apologetski priručnik	60 kn
Istina – uvod u apologetiku	50 kn

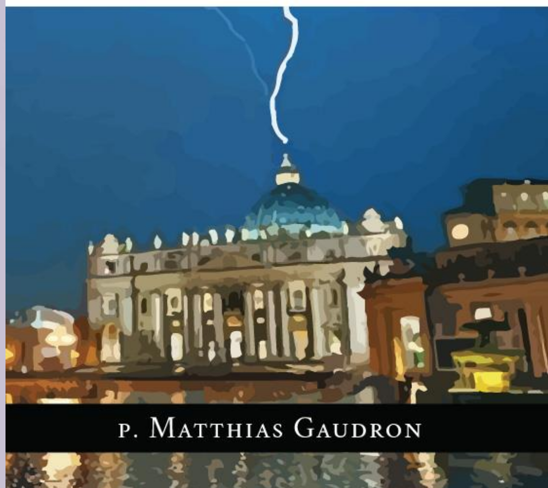
Knjižice i letci: ´Je li Isus Krist Sin Božji´, '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', 'Što sam vidio?' (ukazanja Gospe Fatimske), 'Tko su lefebvreovci?', 'Čudotvorna medaljica'

Rimski misal za puk (hrv. prijevod) — dobrovoljni prilog

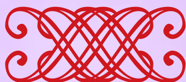
Napomena: U cijene nije uključena poštarina

Katekizam o krizi u Crkvi:
monumentalno djelo koje u 100 pitanja i odgovora pruža analizu cjelokupnoga stanja Crkve u posljednjih pola stoljeća.

Uskoro dostupno!

Izdavač: Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga sv. Josipa;
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
E-mail: fsspxhr@gmail.com
Uredništvo: p. Stefan Frey, p. Marko Tilošanec
IBAN: HR 14239 000 111 011 43716
SWIFT (BIC): HPBZHR2X
ISSN: 1849-6695

INSTAURARE
OMNIA
IN
CHRISTO

